

Sygn. akt II K 878/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Zaganiacz

Protokolant: Barbara Lesiak

po rozpoznaniu w dniach 12.06.2014r., 28.08.2014r., 1.12.2014r., 13.01.2015r.

sprawy z oskarżenia prywatnego M. K. (1) przeciwko

T. M.

urodzonemu (...) w G. synowi J. i B. z domu K.,

oskarżonemu o to, że:

w dniu 10.09.2013 roku w Ś. dwukrotnie uderzając ręką w twarz M. K. (1) spowodował u niego obrażenia ciała w postaci podbiegnięcia krwawego powieki oka lewego oraz krwiaka podspojówkowego oka lewego, otarcia naskórka i obrzęku grzbietu nosa oraz niewielkiego obrzęku i bolesności okolicy stawu skokowego lewego, krwawienia z nosa, obrzęku siatkówki oka lewego które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nieprzekraczający dni 7,

tj. o czyn z art. 157§2 kk

I. oskarżonego **T. M.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 157 § 2 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 46 § 2 kk zasądza od oskarżonego **T. M.** na rzecz oskarżyciela prywatnego M. K. (1) nawiązkę w kwocie 300 (trzystu) złotych;

III. zasądza od oskarżonego **T. M.** na rzecz oskarżyciela prywatnego M. K. (1) kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów sądowych;

IV. zasądza od oskarżonego **T. M.** na rzecz oskarżyciela prywatnego M. K. (1) kwotę 708,48 zł (siedemset osiem złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony T. M. i oskarżyciel prywatny M. K. (1) są wieloletnimi znajomymi. Strony od dłuższego czasu pozostawały w konflikcie na tle sporu dotyczącego korzystania z przez syna oskarżyciela – R. K. z hali produkcyjnej mieszczącej się w budynku przy ul. (...) w Ś., gdzie syn oskarżyciela prowadził swoją firmę. We wrześniu 2013 roku między oskarżonym a R. K. toczył się proces cywilny o wydanie przedmiotowej hali oskarżonemu.

W dniu 10 września 2013 roku oskarżyciel M. K. (1) przebywał we wskazanej wyżej hali. Wychodząc z niej ok. godz. 10.30 spotkał oskarżonego, któremu towarzyszył J. W.. Oskarżony poinformował oskarżyciela, że zamierza zamurować drzwi, a gdy ten powiedział mu, że nie ma czasu z nim rozmawiać, ponieważ musi jechać do sądu, wyszedł z hali, zerwał tablice rejestracyjne z samochodu D. (...) o nr rej. (...) użytkowanego przez oskarżyciela. Następnie wrócił do hali i pokazując tablice powiedział M. K. (1), że nigdzie nie pojedzie. Oskarżyciel prywatny chwycił za róg jednej tablicy, a wówczas oskarżony uderzył go pięścią w lewe oko, po czym opuścił halę. Uderzenie oszołomiło oskarżyciela, który po chwili również wyszedł z hali, próbując równocześnie dodzwonić się na Policję, jednak nie mógł uzyskać połączenia.

W tym samym czasie oskarżony zgłosił telefonicznie na Policji potrzebę interwencji, jednak wskazał adres na ul. (...). Po chwili również oskarżycielowi udało się w końcu dodzwonić na Policję i podał właściwy adres. Gdy zakończył rozmowę, oskarżony ponownie podszedł do niego i uderzył go swoją głową w okolice nosa. M. K. (1) zaczął krwawić z nosa, tamował krew. Po przyjeździe patrolu policyjnego oskarżony zaczął rozmawiać z policjantami informując ich, że na miejscu doszło do awantury i szarpaniny pomiędzy nim a oskarżycielem spór dotyczył hali produkcyjnej oraz samochodu. Z kolei oskarżyciel prywatny wezwał telefonicznie na miejsce zdarzenia swojego syna. W pewnej chwili oskarżyciel zasnął, wobec czego na miejsce wezwano karetkę pogotowia, która zabrała M. K. (1) do szpitala.

Dowody:

Częściowo wyjaśnienia T. M. – k. 55

Zeznania świadków:

M. K. (1) – k. 35-36

częściowo J. W. – k. 36

R. K. – k. 36

M. K. (2) – k. 74

Ł. P. – k. 77

Notatka urzędowa – k. 60

W wyniku uderzenia przez T. M. oskarżyciel prywatny doznał obrażeń ciała w postaci podbiegnięcia krwawego powieki oka lewego, krwiaka podspojówkowego oka lewego, otarcia naskórka i obrzęku grzbietu nosa, niewielkiego obrzęku i bolesności okolicy stawu skokowego lewego, krwawienia z nosa, obrzęku siatkówki oka lewego, które naruszyły czynności narządów jego ciała na czas poniżej siedmiu dni.

Dowody:

Opinia sądowo-lekarska – k. 39-40

Protokół oględzin lekarskich – k. 4

Karta leczenia szpitalnego – k. 5

Oskarżony T. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i zaprzeczył, aby uderzył oskarżyciela prywatnego. Stwierdził, że sam był wówczas ofiarą napaści ze strony oskarżyciela i zawiadomił o tym Policję. Nie potrafił wyjaśnić pochodzenia obrażeń ciała stwierdzonych u oskarżyciela.

Wyjaśnienia T. M. – k. 55

Oskarżony był wcześniej karany sądownie za czyny z art. 258 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Dowód:

Dane o karalności – k. 30

Nadto Sąd zważył, co następuje:

Poza wszelką wątpliwością pozostawało w niniejszej sprawie, że pomiędzy stronami w dacie zdarzenia istniał utrwalony konflikt, którego rezultatem był spór sądowy pomiędzy oskarżonym a synem oskarżyciela o korzystanie z hali produkcyjnej, gdzie miało miejsce przedmiotowe zajście. Okoliczność ta wynikała zarówno ze zgodnych relacji stron, jak też z zeznań świadka R. K..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania oskarżyciela prywatnego co do faktu uderzenia go przez oskarżonego oraz zakresu obrażeń ciała, jakich w związku z tym doznał. Zeznania oskarżyciela w tym zakresie korespondują z zeznaniami świadków R. K., J. W. oraz interweniujących na miejscu zdarzenia policjantów. Należy w tym miejscu podkreślić, że zeznania świadków odnoszą się wyłącznie do stwierdzenia u oskarżyciela określonych obrażeń ciała oraz tego, że oskarżyciel krwawił z rozbitego nosa, jednak nie wskazują na mechanizm powstania tych obrażeń. Jediną osobą obecną w momencie zadania oskarżycielowi ciosów przez oskarżonego był świadek J. W., który jednak zeznał, że nie widział momentu uderzenia oskarżyciela, utrzymywał, że mógł on uderzyć się sam szarpiąc się z oskarżonym o tablice rejestracyjne samochodu. Treść zeznań tego świadka wskazuje, że starał się on możliwie oględnie przedstawić okoliczności zdarzenia, aby nie obciążyć nimi oskarżonego. Towarzyskie powiązania istniejące pomiędzy świadkiem a oskarżonym wymuszają krytyczną ocenę wiarygodności tej części jego relacji jako ukierunkowanej na przedstawienie okoliczności zajścia w sposób możliwie korzystny dla oskarżonego. Jednocześnie spójne i zgodne ze sobą zeznania świadków odnośnie wystąpienia u oskarżyciela obrażeń ciała, ich charakteru i lokalizacji, korespondują z treścią protokołu oględzin lekarskich, karty leczenia szpitalnego oraz z opinią biegłego lekarza medycyny sądowej, który stwierdził, że mogły one zostać spowodowane w okolicznościach wskazanych przez oskarżyciela prywatnego. Cytowaną opinię biegłego Sąd uznał za miarodajny i przekonujący dowód, mający w dodatku charakter obiektywny. Opinia ta jest pełna i jasna, nie budzi zastrzeżeń natury formalnej ani merytorycznej. Wątpliwości nie budzi również jej fachowość. W świetle posiadanej przez biegłego wiedzy specjalnej kompetentnie i wyczerpująco odniósł się on do przedstawionego zagadnienia, wobec czego przedstawione przez niego wnioski Sąd uznał za własne.

Omówione wyżej zeznania oskarżyciela prywatnego i świadków, opinia biegłego oraz pozostałe dowody z dokumentów stanowią zdaniem Sądu w pełni wiarygodne źródło ustaleń faktycznych. Jak już wyżej wskazano, dowody te korespondują ze sobą nawzajem w zakresie poszczególnych wynikających z nich okoliczności zdarzenia, tworząc logiczny obraz zajścia.

W kontekście wskazanych wyżej dowodów Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który zaprzeczał aby uderzył M. K. (1) i spowodował u niego obrażenia ciała. Oskarżony nie złożył w niniejszym postępowaniu wyjaśnień, w których przedstawiłby alternatywną wersję zdarzenia, a jego linia obrony sprowadzała się w tej sytuacji do zaprzeczenia okolicznościom wskazanym w akcie oskarżenia, w dodatku w sposób pozbawiony logiki, bo nie tłumaczący w jaki sposób miałyby dojść do powstania u oskarżyciela obrażeń ciała. Wobec ustaleń poczynionych przez Sąd na podstawie pozostałych omówionych dowodów twierdzenia oskarżonego uznał Sąd za pozbawione podstaw faktycznych i ukierunkowane wyłącznie na uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Oceniając zachowanie oskarżonego T. M. pod kątem realizacji znamiona ustawowych czynu zabronionego Sąd podzielił pogląd co do kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego, zawarty w akcie oskarżenia, przypisując mu sprawstwo i winę w zakresie występku z art. 157 § 2 kk, kierując się treścią opinii sądowno-lekarskiej w zakresie ustalenia charakteru obrażeń ciała spowodowanych u oskarżyciela prywatnego. Za przypisane oskarżonemu przestępstwo Sąd wymierzył mu karę 80 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Zdaniem Sądu kara w tej postaci i wymiarze pozostaje adekwatna do stopnia zawinienia

oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. W ocenie Sądu oskarżony działał w sposób pozbawiony racjonalnego uzasadnienia, jego postępowanie nie było w żaden sposób sprowokowane przez oskarżyciela i nie znajduje żadnego usprawiedliwienia w okolicznościach zdarzenia. Kara ta jest również proporcjonalna do zakresu negatywnych następstw działania oskarżonego w odniesieniu do stopnia naruszenia integralności cielesnej oskarżyciela i doznanego przez niego uszczerbku na zdrowiu. Jednocześnie kara w opisanym wymiarze będzie zdaniem Sądu wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy swoich wychowawczych i zapobiegawczych celów, będąc dla niego impulsem mobilizującym do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego. Wzmocnieniu wychowawczej oraz kompensacyjnej funkcji kary ma służyć orzeczenie na rzecz oskarżyciela prywatnego nawiazki w kwocie 300 złotych. Wysokość przyznanej nawiazki zdaniem Sądu pozostaje proporcjonalna zarówno do stopnia winy oskarżonego, jak i do stosunkowo niewielkiego zakresu negatywnych skutków tego zajścia w odniesieniu do stanu zdrowia i integralności fizycznej oskarżyciela.

Orzeczenia o kosztach procesu zawarte w pkt. III i IV wyroku znajdują podstawę prawną w treści art. 628 kpk.